

стендилъ, К. раздѣля съ Иванъ Д. Ивановъ авторството на операта „Камень и Цена“, като е далъ хармонията на написанитѣ отъ последния мелодии, и е инструментиралъ операта. Много популярни, и до

Венцеславъ Каутски

сега любими при нашитѣ градински концерти, сж. неговитѣ китки и народни пѣсни за духова музика: „Карамфилке, филке моме“, „Танъ тико, тико Велико“, „Вело моме“ и двата „Български валса“. Освенъ това, писалъ е: „Оригинална българска увертюра“ и много маршове, както и нѣколко хорови пѣсни.

Кауфманъ, Лео — Kauffmann, Leo — компонистъ, род. 1901, ученикъ на Ярнхъ, Браунфелсъ и Абендротъ, сега е преподавателъ въ Рейнската висша музикална школа въ Кьолнъ, писалъ: оркестрова сюита, камерна музика и пѣсни — „На смъртъта“ — за алтъ и оркестъръ и др.

Кацати, Маурицио — Cazzati, Maurizio — бележитъ компонистъ въ областта на сонатната композиция, род. 1620 въ Гуастала, умр. 1677 въ Мантуа, църковенъ капелмайсторъ въ Мантуа, Бергамо, и Болоня, а отъ 1673 — капелмайсторъ на херцогиня Ана Изабела въ Мантуа. Писалъ: 4 книги—сонати за струнни

инструменти съ В. с. за 2, 3, 1—4 и за 2—5 гласа, по една книга за 3—4 гласа, 5 гласни танцови пиеси, мадригали и канцонети за единъ гласъ (voce sola), камерни дуети, арии, кантати, меси, псалми.

Кауца — Cachuca — испански (андалузски) националенъ танцъ, въ тривремененъ тактъ, съ буенъ характеръ, танцуващъ се съ кастанети, станалъ прочутъ чрезъ танцѳоркитѣ Фани Айслеръ и Петита де Олива. Първата го е играла и въ Парижката Голѳма опера — въ балета „Куцията дяволъ“ отъ Жидъ.

Качиа, ит. Caccia, буквально = „ловъ“ — се нарича многогласна композиция върху единъ ловджийски сюжетъ, съ каноническо водене на гласоветъ, встъпващи единъ следъ другъ, като се преследватъ или догонватъ, единъ другъ. К-та е била разпространена въ Италия презъ времето на ренесанса.

Качини, Джулио, наричанъ още Романо — Saccini, Giulio — знаменитъ пѣвецъ и компонистъ — единъ отъ създателитѣ на ариозния стилъ, род. 1550 въ Римъ, умр. декемв. 1608 въ Флоренция, ученикъ по пѣне и лютна на Сципионъ дела Пала, живѣлъ въ двореца на великия херцогъ въ Флоренция продължително, като пѣвецъ, както и въ домоветъ на любители на изкуството-благородници, но ималъ и собствено имение. До скоро погрѣшно се смѣташе, че К. е единъ отъ създателитѣ на операта — едно, защото самъ той си приписвалъ това, и друго, — че следъ Пери, и той е компониралъ Ринучиниевата „Евридика“ (1600). Но К. има безспорната заслуга, че е единъ отъ първитѣ създатели на ариозния стилъ и на bel canto. Неговата *Nuove Musiche* (1602), съдържаща мадригали и арии за единъ гласъ, съ В. с., е основата на новия ариозенъ стилъ, а предговорътъ къмъ нея се смѣта за първата пѣвческа школа. Писалъ още: „Il rapimento di cefalo“ (1597) (Отвлечането на цефала) и „Fuggilotto musicale“ (1613), съдържаще сонети мадригали и др. „Nouve Musische e nuova maniere di scriverele“ (Нова музика и новъ начинъ на писане) — продължение на *Nouve Musische*.

Кашкинъ, Николай Дмитриевичъ — руски музикаленъ писателъ, род.